

POSTANOWIENIE

22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 22 maja 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa D. P.

przeciwko M. A. i P. A.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M. A. i P. A.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 7 lutego 2023 r., I ACa 767/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanych solidarnie tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia pozwanym do dnia zapłaty.**

[SOP]

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanych M. i P. A. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 7 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu (*prima facie*), przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane przypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, a więc o sytuację, w której wyrok może być uznany za błędny lub wadliwy. Konieczne jest zatem wykazanie w skardze - w formule wyodrębnionego wyводу prawnego - w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie

stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Skarżący przyjęli, że o oczywistej zasadności ich skargi kasacyjnej świadczą „naruszenia prawa procesowego, których również dopuścił się Sąd Apelacyjny, konsekwentnie jako skutek wcześniejszych naruszeń natury procesowej Sądu I instancji. Warto w tym miejscu wskazać, iż naruszenia natury procesowej, pozostają w tym przypadku w ścisłym związku z naruszeniem prawa materialnego, a to z uwagi na jego specyfikę, bowiem art. 65 k.c. dotyczy sposobu wykładni oświadczeń woli stron umowy, a zatem jego prawidłowe zastosowanie, ma w istocie niebagatelne znaczenie dla ustaleń faktów, które w spornej sprawie, zostały poczynione z pominięciem dyrektyw wykładni, a zatem kolejno dokonana na ich podstawie subsumpcja pod przepisy prawa, została dokonana błędnie i przedwcześnie.”

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.– oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazali, że zastosowanie wskazanych przez nich przepisów, których naruszenie w ich ocenie ma skutkować oczywistą zasadnością skargi, było wadliwe lub spowodowało, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów bądź oceny dowodów. Każdy zarzut kasacyjny, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji bądź zmierza do podważanie tej oceny, chociażby pod pozorem kwestionowania błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76 i z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06).

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że pozwani w istocie oparli swą skargę na niedopuszczalnych zarzutach dotyczących kwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych oraz ocenie dowodów. Skarżący skoncentrowali się w skardze na podważaniu kluczowych w sprawie ustaleń Sądów obu instancji i pod pozorem zarzutu naruszenia art. 65 k.c. forsowali alternatywne w stosunku do przyjętych okoliczności faktyczne sprawy. Taka taktyka procesowa jest niedopuszczalna na etapie postępowania kasacyjnego, a w szczególności nie może świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

[ms]